

Кейси Уест

Разстоянието помежду ни

Кейси Уестъ

РАЗСТОЯНИЕТО
... ПОМЕЖДУ НИ ...

Превела от английски:

Илияна Бенова-Бени

ИК „ЕМАС“

София

Kasie West

THE DISTANCE BETWEEN US

© 2013 by Kasie West

Кейси Уест

РАЗСТОЯНИЕТО ПОМЕЖДУ НИ

Превела от английски: *Илияна Бенова-Бени*

Дизайнер на корицата: *Фиделия Косева*

© ИК „ЕМАС“

Всички права запазени!

ПЪРВА ГЛАВА

Очите ми съвсем скоро ще прогорят дупка в листа. Би трябвало да го знам. Обикновено решавам научни уравнения без никакви затруднения, но отговорът на това откровено ми се опъва. Звънчето на вратата издрънчава и аз бързо натиквам домашното си под щанда. Погледът ми попада върху мъж, който разговаря по телефона.

Ето ти изненада.

И не говоря за телефона, а за мъжа. Не че мъжете избягват магазините за кукли... Добре де, точно така си е. По принцип мъжете дори не припарват до магазина. А когато все пак влязат, обикновено са женствени типове със смутени физиономии. Или пък отегчени. Този не изглежда нито смутен, нито отегчен. Изглежда самодостатъчен и самоуверен. А тази увереност се купува само с пари. С много пари.

Пускам лека усмивка. В малкото ни курортно градче има два типа хора: богати и такива, които се опитват да продават разни вещи на богатите. Очевидно притежанието на солидна банкова сметка се равнява на колекционирането на безполезни неща като порцеланови кукли (в присъствието на майка ми прилагателното „безполезен“ никога не бива да се използва в съчетание с „кукли“). Богатите са нашето постоянно забавление.

– Как така аз да избира? – пита господин Богаташ някого по телефона. – Баба не ти ли каза точно коя иска? – следва тежка въздишка. – Добре. Аз ще избира.

Прибира телефона в джоба си и ме *привиква* с пръст. Да, точно така. *Привиква* ме. Само с тази дума бих описала действието му. Без дори да поглежда към мен, вдига ръка и махва с два пръс-

та към себе си, докато с другата замислено си търка брадичката. Погледът му е забит в куклите пред него.

Вървя към господин Богаташ и го изучавам. Неопитното око вероятно не би забелязало пропилата се в него миризма на пари, но аз я познавам прекалено добре. Дрехите му навярно струват повече от съдържанието на целия ми гардероб. Не че изглеждат скъпи. Просто идеално илюстрират опит за заблуждаване на околните относно високата им цена – карго панталон и розова риза с навити ръкави. Но тези дрехи са купени от място, където разбират значението на броя нишки и тройния шев. Очевидно, при желание би купил целия магазин. Е, може би не точно той, но родителите му със сигурност. Първоначално неговата увереност ме заблуди, но след като се приближавам, виждам, че всъщност е млад, някъде на моята възраст. Седемнайсет. Най-много с година по-голям. Как е възможно човек на моята възраст да е вече толкова обигран в привикването? Очевидно цял живот, изпълнен с привилегии, все пак оказва влияние.

– С какво да ви бъде полезна, господине? – само майка ми би отчела сарказма в този въпрос.

– Трябва ми кукла.

– Съжалявам, нямаме в наличност.

Малцина разбират чувството ми за хумор. Майка ми го нарича „сухарско“, ще рече „не е забавно“, а и единствена аз схващам шегите си. Вероятно ако се засмивам след тях, както прави мама пред клиентите, мнозина биха пуснали по някоя усмивка, но не мога да се принудя да го правя.

– Забавно – отвърща той, но тонът му подсказва, че въобще не му е забавно и по-скоро би предпочел да си мълча. Дори не ме поглежда. – Според вас коя от тези ще се хареса на възрастна жена?

– Всичките.

Мускулчето на челюстта му потрепва, преди да се обърне към мен. За секунда в погледа му пробягва изненада, все едно е очаквал пред него да стои възрастна жена. Естествено, за всичко е виновен гласът ми, доста по-дълбок от обичайното. Това обаче не го спира да избълва изречението, спряло се на езика му.

– Коя ви допада?

Дали да кажа „никоя“? Вярно, очертава се магазинът да е неизбежното ми бъдеше, но той все пак е мечтата на майка ми, не моята.

– Винаги съм била пристрастна към вечните ревлювци.

– Моля?

Посочвам порцелановата фигура на бебе със зейнала в беззвучен плач уста и стиснати очи.

– Предпочитам очите им да не се виждат. Очите издават прекалено много, а техните казват: „Искам да ти взема душата, защото не ми обръщай гръб“.

Той ме награждава с усмивка, която изтрива всички резки, арогантни черти от лицето му и дори успява да го направи привлекателен. Тъкмо си мисля, че трябва по някакъв начин да застопори завинаги тази физиономия на лицето си, и усмивката безследно изчезва от устните му.

– Рожденият ден на баба приближава и искам да ѝ избира кукла.

– Ако харесва порцеланови кукли, няма начин да сбъркате – вероятно всяка от наличните тук ще ѝ допадне.

Погледът му пробягва по рафтовете.

– Защо точно ревлювците? Защо не поспаланковците? – вторачва се в спокойната физиономия на спяща кукла с розова панделка в русите къдрици и бузка, подпряна на ръчичките.

Вглеждам се в нея и я сравнявам с ревлюто в съседство. Юмручетата му са стиснати, пръстите на краченцата му са свити, а бузките му са зачервени от раздразнение.

– Защото това е животът ми: крещя, без да издам и звук.

Добре де, не казах точно това. Но си го помислих. Свивам рамене и отвърщам:

– И двете стават.

Едно нещо научих за клиентите и то е, че в повечето случаи мнението ти няма никакво значение за тях. Те държат да потвърдиш тяхното. Щом господин Богаташ иска да купи спяща кукла за баба си, коя съм аз, та да го спирам?

Той поклаща глава, сякаш за да прогони някаква мисъл и посочва друг рафт с кукли: те пък изсмукват души. Пръстът му

сочи към момиченце, облечено в обикновена училищна униформа, което води на каишка черен шотландски териер.

– Тази ще свърши работа. Тя обича кучета.

– Баба ви или... – навеждам се, за да прочета табелката пред куклата, – Пеги?

– Пеги очевидно обича кучета. – По устните му пробягва усмивка. – Имах предвид баба.

Отварям шкафа под рафта, за да намеря кутията на Пеги. Внимателно свалям от рафта момичето, заедно с кучето и табелката с името ѝ, прибирам ги в кутията и се запътвам към касата. Докато опаковам подаръка, господин Богаташ посочва кутията.

– Защо кучето си няма име? На кутията пише „Пеги с куче“.

– Защото хората обикновено кръщават животните на домашните си любимци.

– Наистина ли?

– Не. Нямам представа. Ако желаете, ще ви дам телефона на създателя на Пеги, за да го питате.

– Имате телефона на създателя на куклата?

– Не. – Набирам цената на куклата на касовия апарат и натискам „Тотал“.

– Не е лесно да ви разбере човек.

За какво му е да ме разбира? Говорим си за кукли. Той ми подава кредитна карта, аз я прекарвам през апарата. Картата се води на Ксандър Спенс. Всъщност Зандър или Ксандър? Не смятам да го питам. Не ми пука. Бях достатъчно любезна. Този път дори и майка ми не би ми изнесла лекция, в случай че беше тук. Тя е много по-добра в завоалирането на възмущението си. Успява да го скрие дори от мен. Отдавам го на годините практика.

Мобилният му извънхва и той го изважда от джоба си.

– Ало?

Докато чакам апаратът да изплюе бележката му, прибирам етикета с името на куклата в шкафа под касата при другите продадени през този месец кукли. Така по-лесно запомняме от кои да поръчае отново.

– Да, намерих. С куче е. – Явно изслушва някого. – Не, не е на куче. С куче е. Куклата има куче. – Обръща се и поглежда сним-

ката на Пеги върху кутията. – Да, струва ми се сладка. – Хвърля ми поглед и свива рамене, сякаш ме пита дали съм съгласна. Кимвам. Пеги определено е сладка. – Да, продавачката потвърди. Сладка е.

Той, разбира се, нямаше предвид, че аз съм сладка, но начинът, по който го каза, ме накара да се замисля над думите му. Откъсвам бележката и му я подавам заедно с химикалка, за да я разпише. Сравнявам подписа с този върху картата и му я връщам.

– Не, не продам... Да, и тя, но... Ох, сещаш се какво искам да кажа. Всичко е наред. Прибирам се след малко – въздъхва. – Да, след като мина през пекарната. Следващия път, когато асистентът ти е в отпуск, ми напомни да изчезна, – стисва очи. – Не исках да прозвучи така. Да, разбира се, че по този начин оценявам повече с какво разполагам. Добре, мамо, ще се видим след малко. Чао.

Подавам му опакованата кукла.

– Благодаря ви за помощта.

– Няма проблем.

Взема една от визитките до касата и се заглежда в написаното.

– „И още нещо“?

Името на магазина е „Кукли и още нещо“. Същото питат и другите клиенти, след като влязат в магазина и видят само кукли. Кимвам.

– Кукли и още кукли.

Той килва глава на една страна.

– Преди продавахме и гривни с талисмани и плюшени играчки, но куклите се оказаха ревниви.

Ето го и невярващият поглед. Явно не е срещал момичета като мен по време на миналите си „посещения сред простолюдието с цел оценяване на живота, който има“.

– Нека позная, куклите заплашиха да ви вземат душите, ако не се съобразите с изискванията им.

– Не, заплашиха да освободят душите на бивши клиенти. Нямаше как да го допуснем.

За моя изненада, той се засмива. Имам чувството, че съм си

извоювала нещо, което мнозина други не са успявали, и се усмих-
вам въпреки себе си.

– Майка ми най-много обича кукли – кимвам към визитната
картичка. – Писна ѝ да държи на склад плюшени мишки.

Истината е, че финансите не ни позволяват по-широк асор-
тимент. Наложил се нещо да отпадне и нямаше как да са куклите.
И понеже постоянно сме на ръба да се разорим (едва успяваме да
изкараме достатъчно, за да се задържим на повърхността), име-
то на магазина и съответно – на визитките, си остана същото.

Пръстът му посочва нещо на картичката.

– Сюзан? Това майка ти ли е?

На картичката са изписани само първото ѝ име и телефонът
на магазина. Все едно е стриптийзборка. Всеки път щом даде ви-
зитката си на някого извън магазина, ме полазват тръпки.

– Тъй вярно.

– А ти си? – поглежда ме в очите.

– Дъщеря ѝ. – Е, ясно – пита за името ми, но аз не искам да
му го казвам. Едно нещо знам със сигурност и то е, че богаташи-
те намират обикновените хора за забавно развлечение и никога
за нещо по-сериозно. И това ме урежда. Богатите са различен
биологичен вид, който наблюдавам единствено от разстояние. Да
кажем, че избягвам взаимодействието с тях.

Той връща визитната картичка на мястото ѝ и прави някол-
ко стъпки назад.

– Знаеш ли къде се намира „Пекарната на Еди“?

– Две пресечки по-надолу в тази посока. Но бъдете нащрек.
Боровинковите им мъфини са подправени с пристрастяващи ве-
щества.

– Ще го имам предвид – кимва той.

ВТОРА ГЛАВА

– Не, не предлагаме кукли Барби, само порцеланови – повтарям на телефона за пети път. Жената направо отказва да ме чуе. Дъщеря ѝ – не спира да ми обяснява тя – направо щяла да умре, ако не получи кралицата на феите.

– Разбирам. Проверете в „Уолмарт“.

– Проверих. Свършили са. – Промърморва, че ни смятала за магазин за кукли и затваря.

Оставям слушалката и врътвам очи към Скай, която дори не ме отразява. Вдигнала е колието си във въздуха и плъзга висулката му нагоре-надолу.

Скай Локууд е единствената ми приятелка. И причината за това не се крие в злобата на съучениците ми от гимназията. Те не ме тормозят, просто забравят за съществуването ми. Никой дори не забелязва, когато си тръгна преди обяд и изпусна всички социални сборки.

Скай е с няколко години по-голяма от мен и работи в съседния магазин, където предлагат много от „и още нещо“. Всъщност е антиквариат и носи името „Скрити съкровища“. Лично аз го прекръстих на „Очевидни боклуци“. Но хората го обожават.

Ако в един научен свят Скай беше приемник, то аз определено щях да съм паразита. Тя има живот. Аз се преструвам, че е мой. С други думи, тя наистина харесва разни неща – музика, еkleктични винтидж дрехи, странни прически – а аз се правя на заинтересована от тях. Не че не ги харесвам, просто не ми пука за тях. Но пък харесвам Скай, така че какво толкова? И без това нямам никаква представа какво ми допада всъщност.

– Установи ли какъв е смисълът на живота? – пристъпвам

към нея с въздишка. Скай честичко използва пода на магазина за философските си размисли (или по-простичко казано за споровете, които води сама със себе си).

От устата ѝ се откъсва стенание, а ръката ѝ се стоварва драматично върху очите.

– Дори и да отида в колеж, какво ще уча?

Ако зависеше от нея, щеше да остане да работи в антикварния магазин завинаги. Проблемът е, че нейното образование е важно за баща ѝ, който никога не е учил в колеж и сега е погребален агент.

– Хленчене?

– Ха-ха – надига се до седнало положение тя. – Ами ти? Какво ще запишеш, когато отидеш?

Нямам ни най-малка представа.

– Дългосрочните ефекти от философските брожения.

– Или изкуството на сарказма?

– Сигурна съм, че вече съм изкарала еквивалента на магистърска степен в тази дисциплина.

– Не, сериозно, какво смяташ да учиш?

Често чувам подобни неща: „Не, сериозно“, „Бъди малко по-сериозна“ или „Не, наистина“. Обикновено излизат от устата на човек, който иска да получи истински отговор. А аз не желая да давам такъв.

– Не съм мислила по въпроса. Навярно известно време ще изучавам само общи дисциплини.

– Хм – отпуска се отново назад Скай. – Да, може и аз да постъпя така. Нищо чудно докато посещаваме общите класове, да ни връхлетят истинските ни призвания.

Скай рязко се надига и ахва в изненада.

– Какво?

– Хайде да се запишем заедно! Догодина. Ти и аз. Ще бъде жестоко!

Повторила съм ѝ поне милион пъти, че няма да се записвам в колеж догодина. Майка ми, разбира се, ще се противопостави на този план (причината все още да не съм ѝ казала за него), но аз съм твърдо решена да пропусна година-две, за да ѝ помагам на

пълнен работен ден в магазина. Скай обаче изглежда толкова въодушевена от идеята, че кимвам неопределено.

Тогава започва да припява измислена песничка. „С Кейман ще учим заедно. И ще си намерим призванието...“ Гласът ѝ леко заглъхва и прелива в радостно тананикане, докато тя отново се отпуска на пода.

Двете току-що тръгнали си момиченца опипаха всичко. Майка ми твърди, че хората по-лесно си харесват кукла, ако знаят името ѝ. Затова пред всяка кукла има табелка. И сега всички тези табелки са разбъркани или съборени. Картончето с името на Бетани например стои пред Сузи. И това е тъжно. Много, много тъжно.

Телефонът на Скай извънтява.

– Ало?... Не. В Магазинчето на ужасите съм. – Да, така нарича магазина ми. Скай млъква за момент, после отново проговаря. – Не знаех, че ще идваш. – Приятелката ми се изправя и се обляга на тезгяха. – Така ли? Кога? – Неусетно хваща кичур коса и я навива около пръста си. – Е, аз не бях много на този свят, докато бяхме на концерта.

Гласът на Скай напълно отговаря на името ѝ – нежен и лек като облак, а всичко, излизащо от устата ѝ, звучи сладко и невинно.

– Е, още ли си тук? – Скай минава покрай куклените люлки и масичките, покрити с одеялца, стига до витрината и зарейва поглед навън. – Виждам те... В съседния магазин за кукли съм. Ела – и пъха телефона в джоба си.

– Кой беше?

– Гаджето ми.

– Значи гаджето. Означава ли, че най-сетне ще се запознаем?

– Да – усмихва се. – И ще разбереш защо приех на секундата предложението му да излезем на среща миналата седмица. – Дръпва вратата толкова рязко, че звънчето почти изхвърква от въженцето си. – Здрасти, миличък.

Той увива ръце около нея, но тя леко се отдръпва.

– Кейман, това е Хенри. Хенри – Кейман.

Навярно не гледам достатъчно внимателно, но определено не *виждам* нищо чак толкова готино. Той е кльощав, с дълга мазна коса и остър нос. Тениската му е на някаква банда и от декол-

тето ѝ висят слънчеви очила, а закачената на колана му верига се спуска чак до коляното, преди да изчезне в задния му джоб. Без да се усетя, изчислявам колко стъпки е изминал от единия до другия магазин и колко точно пъти тази верига се е ударила в крака му през това време.

– К'во ста'а?

Да. Наистина казва точно това.

– Ъм... нищо?

Скай ми пуска огромна усмивка, в смисъл: „Видя ли? Знаех си, че ще го харесаш“. Това момиче е в състояние да намери положителни качества и в удавен плъх, но аз продължавам да не разбирам смисъла на привличането между тези двамата. Скай е красива. И нямам предвид стандартната красота. Всъщност хората често я оглеждат с любопитство, изумени от чупливата руса коса с боядисани в розово връхчета, бляскащата обичка под долната ѝ устна и екстравагантните ѝ дрехи. Но погледът им така и не се отмества, защото пронизващите ѝ сини очи и нежната костна структура са си изумителни.

Хенри се врътва на пета и оглежда всички кукли.

– Леле, манияшко...

– Знам, нали? И на мен ми дойде в повече първия път.

Оглеждам се. Наистина е малко прекалено на пръв поглед. Куклите заемат почти всеки сантиметър от стените с експлозия от цветове и изражения. И всичките се взират в нас. Освен стените, целият под е осян с масички, люлки и бебешки колички, натъпкани с кукли. Нямаме дори пряк достъп до вратата, в случай че магазинът се подпали. Ако искам да избягам от пламъците, ще ми се наложи да избутвам десетки бебета от пътя си. Вярно, не са истински, но все пак.

Хенри пристъпва към кукла, облечена в шотландска поличка.

– Айслин – прочита той табелката ѝ. – Имам подобен аутфит. Дали да не си взема куклата и заедно да заминем на турне.

– На гайда ли ще свириш? – питам.

– Не – поглежда ме странно Хенри. – Аз съм китаристът на „Краставите жаби“.

Ясно. Ето защо Скай го харесва. Музикантите са слабото ѝ

място. И все пак защо не си подбере някой, който не изглежда като вдъхновение за името на бандата си.

– Дай, готова ли си?

– Даааа-м.

Дай? Ще я разпитам за това после.

– До скоро, Кейвмен¹ – обръща се към мен със сподавен кикот, сякаш едва се е сдържал да не пусне лафчето си още в първия миг щом ме е видял.

Е, значи няма да ми се наложи да разпитвам за „Дай“. Той е от онзи тип хора, които веднага ти лепват прякор.

– Чао – Крастава жабо, – Хенри.

Двамата точно излизат отпред и майка ми нахлува през задния вход с две огромни торби с покупки.

– Кейман, отвън има още няколко торби, ще ги вземеш ли? – и се насочва право към стълбите.

– И да оставя магазина без надзор?

Въпросът звучи малоумно, но тя държи магазинът да не остава без човек. Първо, защото куклите са доста скъпи и ще възникне голям проблем, ако някоя от тях бъде открадната. В магазина нямаме видеонаблюдение или алармена система – прекалено са скъпи за поддръжка. Второ, майка ми се отнася доста сериозно към обслужването на клиентите. Ако някой влезе в магазина, разполагам с не повече от секунда, за да го поздравя.

– Да, моля те.

Звучи останала без дъх. Майка ми, кралицата на йогата, е останала без дъх? Да не е правила обиколки на квартала?

– Добре.

Хвърлям поглед към вратата на магазина, за да се уверя, че няма запътил се към нас клиент, и отскачам отзад да взема останалите покупки. Качвам се горе и едва не се спъвам в торбите, струпани от майка ми пред прага на кукленската ни кухня. Това наистина е основната тема на живота ни. Куклите. Продаваме ги. Живеем в къщата им... или поне в нейния еквивалент по раз-

¹ Заигравка с истинското име на героинята, която, преведена на български, означава „пещерняк“. – Бел. пр.

мери: три стаички, баня и миниатюрна кухня. Убедена съм, че именно тези размери са причината с майка ми да сме толкова близки. Слагам покупките на плота в кухнята и се оглеждам. Майка ми се е проснала на дивана.

– Добре ли си, мамо?

Понадига се, но не се изправя.

– Изморих се. Тази сутрин станах много рано.

Започвам да подреждам продуктите по местата им и прибирам месото и замразения ябълков сок в хладилника. Веднъж я попитах защо не си вземем бутилиран сок и тя ми отвърна, че е прекалено скъп. Бях на шест. Тогава за пръв път осъзнах, че сме бедни. И със сигурност не беше последният.

– О, миличка, не се притеснявай, аз ще ги наредя след минутка. А ти се върни в магазина?

– Разбира се.

Тръгвам към вратата, но преди да изляза, вдигам покупките, зарязани от майка ми на прага, и ги оставям на плота при другите. Нужно ми е известно време, преди да се сетя, че когато тръгнах за училище тази сутрин, тя беше все още в леглото. Как това може да се окачестви като „много рано“? Поглеждам през рамо нагоре към втория етаж и за момент се изкушавам да изоблича блъфа ѝ. Но не го правя. Просто заставам зад щанда, изваждам си домашното по английски и не вдигам поглед, докато звънчето на вратата не иззвънява.

ТРЕТА ГЛАВА

Влиза една от най-любимите ми клиентки. Възрастна, но жизнерадостна и забавна. Тъмночервената ѝ коса често граничи с лилаво – зависи колко скоро я е боядисала. И на врата ѝ винаги има шал, независимо колко топло е навън. Есенното време в момента донякъде оправдава нуждата от шал и днес той е оранжев на лилави цветя.

– Кейман – усмихва ми се тя.

– Здравейте, госпожо Далтън.

– Майка ти тук ли е, миличка?

– Горее. Да я извикам ли, или и аз ще ви бъда полезна?

– Направих поръчка за кукла и се чудех дали е дошла.

– Ще проверя. – Изваждам изпод щанда тефтера, в който записваме специалните поръчки. Намирам името на госпожа Далтън сравнително лесно, защото поръчките са само няколко и повечето са нейни. – По принцип очакваме да пристигне утре, но нека им се обади за потвърждение, за да не се разкарвате напразно.

След телефонния разговор разбирам, че куклата ще пристигне утре следобед.

– Съжалявам, че те притеснявам. Майка ти ми каза същото. Просто се надяхах... – усмихва се. – За внучката ми е. Има рожден ден след няколко седмици.

– Страхотно. Сигурно ще ѝ хареса. На колко става малката късметлийка?

– Шестнайсет.

– О. Голямата... късметлийка. – Не знам какво още да кажа, без да я обидя.

– Не се притеснявай, Кейман – засмива се госпожа Далтън. –

Подготвила съм ѝ и други подаръци. Куклата е по-скоро за мое удоволствие. Подарявам ѝ по една за всеки рожден ден, още от първия. Сърце не ми дава да наруша традицията, само защото е порастнала.

– И майка ми ви е безкрайно благодарна за това.

Госпожа Далтън се засмива. Тя разбира шегите ми. Навярно защото самата тя е по-особена, като мен.

– Тя е единствено момиче, затова си позволявам да я глезя до безобразие.

– А каква е традицията ви с момчетата?

– Ритник по задника. Нуждаят се от малко мотивация.

– Това е чудесна традиция. Не е зле да вземете по една кукла и за техните рождени дни. Сигурно се чувстват пренебрегнати.

– Може и да го направя – засмива се тя и поглежда тъжно тефтера с поръчките. Вероятно ѝ се иска датата в нея магически да се промени и куклата ѝ да е вече тук. Отваря си чантата и започва да ровичка из нея.

– Как е Сюзан?

Поглеждам през рамо, сякаш майка ми ще слезе по стълбите при първото изричане на името ѝ.

– Добре е.

Изважда малко червено тефтерче и започва да го прелиства.

– Утре следобед, казваш?

Кимвам.

– О, няма да мога да дойда. Имам час при фризьора.

– Не се безпокойте, ще я пазим в склада, докато дойдете. Например в сряда или в който и да било друг ден през седмицата. Както ви е най-удобно.

Тя взема черната химикалка от щанда и си записва нещо в тефтерчето.

– Ще изпратя някой да я вземе вместо мен. Може ли?

– Разбира се.

– Казва се Алекс.

Записвам името в колонката с получателите.

– Готово.

Хваща ръката ми в дланите си.

– Ти си толкова добро момиче, Кейман. Радвам се, че помагаш на майка си.

Понякога се чудя за какви неща говорят тези дами с майка ми. Какво знаят за историята ни? Знаят ли за баща ми? Бил е типичният разглезен син от богато семейство и е избягал още преди майка ми да успее да каже: „Бременна съм. Какво ще правим?“ Родителите му я принудили да подпише неразбираеми за нея документи. Те гласяли, че се отказва да търси издръжка от бащата на детето си. Опитали се да ѝ затворят устата с жалка сума пари, благодарение на която отворила магазина за кукли. Ето защо не изпитвам ни най-малко желание да се срещам с така наречения ми баща. Не че той е предприел някакви стъпки.

Добре де, може би имам някакво желание. Но след всичко, сторено на майка ми, това желание изглежда грешно.

Стисвам ръката на госпожа Далтън.

– Знаете ме каква съм, все се боря за Наградата за най-добра дъщеря във Вселената. Тази година май с нея ще получи и чаша.

– Вече си я спечелила – усмихва се тя.

Забелвам очи. Тя потупва ръката ми и се обръща да си върви, а по пътя разглежда няколко кукли.

Отпускам се на стола и известно време чета. Часовникът отброява седем и вероятно за милионен път поглеждам към стълбището. Майка ми така и не слезе долу – нещо много странно за нея. Рядко ме оставя сама в магазина, когато си е у дома. Заклучвам, спускам щорите, изгасям осветлението, събирам пощата и се качвам нагоре.

Цялата къща ухае апетитно на сладки моркови и картофено пюре с грейви сос.

Майка ми стои до печката и бърка соса. Понечвам да я поздравя, но тя ме изпреварва:

– Знам. И точно това е проблемът.

Явно говори по телефона. Тръгвам към стаята си, за да се събуя. Насредата на пътя чувам да казва:

– О, моля те. Не живеят тук, за да общуват с нормалното общество.

Сигурно говори с най-добрата си приятелка. Няма ни най-

малка представа, че съм подслушала десетки техни разговори, но това си е факт. Събувам се в стаята си и се връщам към кухнята.

– Ухае чудесно, мамо.

Тя подскача стреснато.

– Е, Кейман току-що се прибра. Трябва да затварям. – Засмива се на някаква реплика на приятелката ѝ и смехът ѝ отеква като мелодична песен.

Нашата кухня не обича да приютява по двама души наведнъж, затова непрекъснато ме ръчка в бедрата и кръста с ръбчетата на плотовете и дръжките на чекмеджетата. Отдавна съм се отказала от представата, че мама и аз ще успеем да се натъпчем вътре, затова се измествам към малката трапезария.

– Извинявай, задето не слязох в магазина – обръща се към мен майка ми, след като затваря телефона. – Реших, че ще е хубаво да приготвя топла вечеря. От доста време не съм го правила.

Сядам на един от столовете и преглеждам пощата, която взех от долу.

– Има ли специален повод?

– Не. Просто ей така.

– Благодаря, мамо. – Хващам сметката за тока, поставена в розов плик. Не знам защо са подбрали точно този цвят, за да подскажат за закъснението. Розовото обявява пред света (или поне пред пощальона): „Тези хора са безотговорни непрокопсаници.“ Все си мисля, че жълтеникавокафявото би свършило много по-добра работа. – Четирийсет и осем часово предизвестие.

– Уф, само това ли е?

– Да, струва ми се.

– Добре, ще платя онлайн по-късно. Остави го на плота.

Дори не се налага да ставам, за да стигна дотам. Плотът е на по-малко от една ръка разстояние. Майка ми донася две чинии с димяща храна и оставя едната пред мен. Хапваме и си говорим.

– О, мамо, забравих да ти кажа какво момче дойде в магазина онзи ден.

– Така ли?

– Привика ме с пръст.

– Сигурно просто се е опитвал да ти привлече вниманието.